

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/410

z dnia 14 marca 2018 r.

zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ustanowiono system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii w celu wspierania redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób racjonalny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo.
- (2) W październiku 2014 r. Rada Europejska zobowiązała się do zmniejszenia do roku 2030 łącznych emisji gazów cieplarnianych w Unii o co najmniej 40 % poniżej poziomów z 1990 roku. Wszystkie sektory gospodarki powinny przyczynić się do osiągnięcia wspomnianej redukcji emisji, zaś wyznaczony cel ma zostać zrealizowany w sposób najbardziej efektywny pod względem kosztów za pośrednictwem unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (zwanym dalej „EU ETS”), który pozwoli na osiągnięcie do roku 2030 redukcji o 43 % poniżej poziomów z 2005 roku. Zostało to potwierdzone przez przekazanie do Sekretariatu Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) w dniu 6 marca 2015 r. zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym zobowiązań redukcyjnych Unii i jej państw członkowskich.
- (3) Porozumienie paryskie przyjęte dnia 12 grudnia 2015 r. na podstawie UNFCCC (zwane dalej „Porozumieniem paryskim”) weszło w życie dnia 4 listopada 2016 r. Jego strony uzgodniły, że utrzymają wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej i będą podejmować wysiłki na rzecz ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej. Strony postanowiły również okresowo podsumowywać realizację Porozumienia paryskiego, aby ocenić łączne postępy czynione w realizacji celów tego Porozumienia paryskiego i jego założeń długoterminowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 24.2.2016, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. C 240 z 1.7.2016, s. 62.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lutego 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 lutego 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- (4) Zgodnie ze zobowiązaniem współprawodawców wyrażonym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE ⁽¹⁾ oraz decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE ⁽²⁾ wszystkie sektory gospodarki powinny wносить wkład w redukcję emisji gazów cieplarnianych. W ramach Porozumienia paryskiego Unii i jej państwa członkowskie przyjęły cel redukcji obejmujący całą gospodarkę. Trwają starania na rzecz ograniczenia emisji na świecie z obszarów morskich za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) i powinno się je wspierać. IMO ustanowiła procedurę przyjęcia w 2018 roku wstępnej strategii na rzecz redukcji emisji z myślą o redukcji emisji gazów cieplarnianych z międzynarodowego transportu morskiego. Przyjęcie ambitnego celu redukcji emisji w ramach tej wstępnej strategii stało się sprawą nagłą i jest istotne dla zapewnienia, by międzynarodowy transport morski wniósł uczciwy wkład w wysiłki służące osiągnięciu celu redukcji znacznie poniżej 2 °C ustalonego w ramach Porozumienia paryskiego. Komisja powinna poddawać te działania regularnemu przeglądowi, i co najmniej raz w roku powinna przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów osiągniętych w IMO w realizacji ambitnego celu redukcji emisji i środków towarzyszących, tak by zapewnić, by sektor ten wniósł należyty wkład w wysiłki niezbędne do osiągnięcia celów ustalonych w ramach Porozumienia paryskiego. Działania ze strony IMO lub Unii, w tym prace przygotowawcze dotyczące przyjęcia, wdrożenia i przy należyтым uwzględnieniu przez wszystkie zainteresowane strony, powinny zacząć się w 2023 roku.
- (5) Rada Europejska w październiku 2014 r. potwierdziła w swych konkluzjach, że sprawnie funkcjonujący, zreformowany EU ETS wraz z instrumentem służącym stabilizacji rynku będzie głównym instrumentem europejskim wykorzystywanym do osiągnięcia docelowego poziomu redukcji wynoszącego co najmniej 40 %; zakłada on roczny współczynnik redukcji w wysokości 2,2 % począwszy od 2021 roku. Rada Unii Europejskiej potwierdziła także, że bezpłatne uprawnienia nie wygasną, a obecne środki będą utrzymane po roku 2020, by zapobiec ryzyku ucieczki emisji wynikającego z polityki klimatycznej, dopóki w innych dużych gospodarkach nie zostaną podjęte porównywalne działania, bez redukcji udziału uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji. Udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, powinien zostać wyrażony w dyrektywie 2003/87/WE jako wartość procentowa w celu zwiększenia pewności planowania w odniesieniu do decyzji inwestycyjnych, zwiększenia przejrzystości oraz uproszczenia i zwiększenia zrozumiałości całego systemu.
- (6) Jednym z kluczowych priorytetów Unii jest stworzenie odpornej unii energetycznej w celu zapewnienia bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej energii po przystępnych cenach dla swoich obywateli i przemysłu. Osiągnięcie tego celu wymaga kontynuowania ambitnych działań klimatycznych, z wykorzystaniem EU ETS jako podstawy unijnej polityki klimatycznej, jak również wymaga postępów w zakresie innych aspektów unii energetycznej. Realizacja ambitnych założeń ustalonych w ramach unijnej polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 przyczynia się do zapewnienia rozsądnej ceny emisji dwutlenku węgla oraz dalszego pobudzania efektywnej pod względem kosztów redukcji emisji gazów cieplarnianych.
- (7) Art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że polityka Unii opiera się na zasadzie „zanieczyszczający płaci”, i na tej podstawie dyrektywa 2003/87/WE przewiduje, że z upływem czasu nastąpi przejście do całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji. Unikanie ucieczki emisji uzasadnia tymczasowe odracanie przejścia do całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji, zaś ukierunkowany przydział bezpłatnych uprawnień dla przemysłu jest uzasadniony, gdyż ma zapobiegać rzeczywistemu ryzyku wzrostu emisji gazów cieplarnianych w państwach trzecich, w których przemysł nie podlega porównywalnym ograniczeniom w zakresie emisji dwutlenku węgla, tak długo aż w innych dużych gospodarkach nie zostaną podjęte porównywalne działania w zakresie polityki klimatycznej.
- (8) Sprzedaż uprawnień na aukcji pozostaje ogólną zasadą, od której wyjątkiem jest przydział bezpłatnych uprawnień. Ocena skutków opracowana przez Komisję określa, że udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji w latach 2013–2020, wynosi 57 %. Co do zasady udział ten powinien pozostać na poziomie 57 %. Składa się on z uprawnień sprzedawanych na aukcji w imieniu państw członkowskich, w tym zarezerwowanych, lecz nieprzydzielonych uprawnień dla nowych instalacji, uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej w niektórych państwach członkowskich oraz uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji w późniejszym terminie z powodu ich umieszczenia w rezerwie stabilności rynkowej ustanowionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 ⁽³⁾. Udział ten obejmuje 75 milionów uprawnień wykorzystywanych do wsparcia innowacji. W przypadku gdy zapotrzebowanie na przydziały bezpłatnych uprawnień wywoła potrzebę zastosowania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego przed 2030 rokiem, udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji podczas dziesięcioletniego okresu rozpoczynającego się dnia 1 stycznia 2021 r., powinien zostać obniżony o maksymalnie 3 % całkowitej liczby uprawnień. W celu zapewnienia solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych 10 % uprawnień, które państwa członkowskie mają sprzedać na aukcji, powinno zostać rozdzielonych między te państwa członkowskie, w których produkt

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63).

⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. L 264 z 9.10.2015, s. 1).

krajowy brutto (zwany dalej „PKB”) na mieszkańca nie przekroczył 90 % średniej unijnej w roku 2013, a pozostałe uprawnienia powinny zostać rozdzielone pomiędzy wszystkie państwa członkowskie na podstawie zweryfikowanych emisji. Odstępstwo dla niektórych państw członkowskich, w których średni dochód na mieszkańca jest o ponad 20 % wyższy niż średnia unijna, co do takiego rozdziału uprawnień na lata 2013–2020, powinno wygasnąć.

- (9) Uznając interakcję pomiędzy politykami klimatycznymi na szczeblu unijnym i krajowym, państwa członkowskie powinny mieć możliwość anulowania uprawnień w ramach swojego wolumenu przydziałów na aukcję w przypadku likwidacji mocy wytwórczej na swoim terytorium. Aby zapewnić przewidywalność dla operatorów i uczestników rynku w odniesieniu do dostępnej liczby uprawnień przeznaczonych na aukcję, możliwość anulowania uprawnień w takich sytuacjach powinna zostać ograniczona do liczby odpowiadającej średniej zweryfikowanych emisji z danej instalacji w okresie pięciu lat przed zamknięciem.
- (10) Aby utrzymać korzyści dla środowiska płynące z redukcji emisji w Unii, jeżeli działania państw trzecich nie oferują przemysłowi porównywalnych zachęt do redukcji emisji, należy zachować przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień dla instalacji w sektorach i podsektorach narażonych na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji. Doświadczenia zgromadzone w trakcie funkcjonowania EU ETS potwierdziły, że sektory i podsektory są narażone na ryzyko ucieczki emisji w różnym stopniu oraz że przydział bezpłatnych uprawnień zapobiega ucieczce emisji. Niektóre sektory i podsektory mogą zostać uznane za bardziej zagrożone ucieczką emisji, zaś inne są w stanie przenieść znaczną część kosztów uprawnień pokrywających ich emisje na ceny produktów bez utraty udziału w rynku i ponoszą jedynie pozostałą część kosztów, w związku z czym ryzyko ucieczki emisji w tych sektorach jest niewielkie. Komisja powinna określić i zróżnicować odpowiednie sektory w oparciu o ich intensywność handlu i intensywność emisji, aby lepiej wskazać te sektory, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji.

Ocena sektorów i podsektorów powinna odbywać się na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4), ale należy również przewidzieć określone okoliczności, w których stosowna może być możliwość zawnioskowania przeprowadzenia oceny na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcod). Możliwość taka powinna istnieć w przypadku sektorów i podsektorów, które zostały wcześniej uznane za narażone na ryzyko ucieczki emisji na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcod), uwzględniając, że niektóre kody NACE, w szczególności zakończone na.99, obejmują różnorodne działania, „gdzie indziej niesklasyfikowane”. Jeżeli sektor lub podsektor objęty jest wskaźnikiem emisyjności dla rafinerii a innym wskaźnikiem emisyjności dla produktu, okoliczność ta powinna zostać uwzględniona tak by, w stosownych przypadkach, jakościowa analiza ryzyka ucieczki emisji była przeprowadzona w ten sposób, aby zapewniała równe warunki w odniesieniu do produktów wytwarzanych w rafineriach i w zakładach chemicznych. Jeżeli na podstawie kryteriów intensywności handlu i intensywności emisji próg określony przez uwzględnienie możliwości odpowiednich sektorów i podsektorów w zakresie przenoszenia kosztów na ceny produktów zostanie przekroczony, dany sektor lub podsektor należy uznać za narażony na ryzyko ucieczki emisji. Należy uznać, że w innych sektorach i podsektorach ryzyko ucieczki emisji jest niskie lub że takie ryzyko nie występuje. Uwzględnienie możliwości w zakresie przenoszenia kosztów na ceny produktów w sektorach i podsektorach niezajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej powinno również obniżyć nieoczekiwane zyski. O ile nie zostanie postanowione inaczej w przeglądzie dokonanym na podstawie art. 30 dyrektywy 2003/87/WE, przydziały bezpłatnych uprawnień dla sektorów i podsektorów, co do których uważa się, że ryzyko ucieczki emisji jest niskie lub że takie ryzyko nie występuje, poza siecią ciepłowniczą, powinny być stopniowo zmniejszane po 2026 roku, tak by w 2030 roku nie było przydziałów bezpłatnych uprawnień.

- (11) Wartości wskaźników dla przydziału bezpłatnych uprawnień mające zastosowanie od 2013 roku należy poddawać przeglądowi w celu uniknięcia nieoczekiwanych zysków i uwzględnienia postępu technologicznego w danych sektorach w latach 2007–2008 oraz każdego późniejszego okresu, w odniesieniu do którego przydziały bezpłatnych uprawnień zostały określone zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE. W celu uwzględnienia postępu technologicznego w danych sektorach oraz w celu dostosowania wartości wskaźników w odpowiednich okresach przydziału, należy wprowadzić przepis, by określane na podstawie danych z lat 2007 i 2008 wartości wskaźników dotyczących przydziałów bezpłatnych uprawnień dla instalacji były aktualizowane zgodnie z odnotowaną poprawą. Z myślą o zapewnieniu przewidywalności należy tego dokonać przez zastosowanie współczynnika opartego na najlepszej ocenie postępów we wszystkich sektorach, która powinna z kolei uwzględniać rzetelne, obiektywne i zweryfikowane dane pochodzące z instalacji, z uwzględnieniem średniego wyniku 10 % najbardziej wydajnych instalacji, tak aby wartości wskaźnika odzwierciedlały rzeczywisty współczynnik poprawy. W przypadku gdy dane wskazują na roczną redukcję mniejszą niż 0,2 % lub większą niż 1,6 % wartości z lat 2007–2008 w danym okresie, należy skorygować te wartości wskaźnika przy użyciu współczynników innych niż rzeczywiste współczynniki poprawy, aby zachować zachęty do redukcji emisji i należyście wynagradzać innowacje. W latach 2021–2025 te wartości wskaźników powinny być korygowane w odniesieniu do każdego roku między 2008 rokiem a środkiem okresu 2021–2025 o 0,2 % albo o 1,6 %, co prowadziłoby do poprawy o – odpowiednio – 3 % lub 24 % w porównaniu z wartością mającą zastosowanie

w latach 2013–2020. W latach 2026–2030 te wartości wskaźników powinny być dostosowane w ten sam sposób, prowadząc do poprawy o – odpowiednio– 4 % lub 32 % w porównaniu z wartością mającą zastosowanie w latach 2013–2020. Aby zapewnić równe warunki produkcji związków aromatycznych, wodoru i gazu syntezowego w rafineriach i zakładach chemicznych, wartości wskaźnika dla związków aromatycznych, wodoru i gazu syntezowego powinny nadal być dostosowywane do wskaźników dla rafinerii.

- (12) Poziom przydziału bezpłatnych uprawnień dla instalacji powinien być lepiej dostosowany do ich rzeczywistych poziomów produkcji. W tym celu przydziały powinny być okresowo symetrycznie dostosowywane, aby uwzględnić odpowiednie wzrosty i spadki produkcji. Dane używane w tym kontekście powinny być kompletne, spójne, niezależnie zweryfikowane i powinny prezentować ten sam wysoki poziom dokładności i jakości co dane używane do określenia przydziału bezpłatnych uprawnień. Aby zapobiec manipulacjom lub nadużywaniu systemu do celów korekty przydziałów i uniknąć wszelkiego zbędnego obciążenia administracyjnego, przy uwzględnieniu terminu mającego zastosowanie do powiadamiania o zmianach produkcji, a także mając na uwadze potrzebę zapewnienia, aby zmiany przydziałów były dokonywane w sposób skuteczny, niedyskryminujący i jednolity, stosowne progi powinny zostać ustanowione na poziomie 15 % i być oceniane na podstawie średniej kroczącej z dwóch lat. Komisja powinna mieć możliwość rozważenia dalszych środków, które podlegają wdrożeniu, takie jak stosowanie absolutnych progów w odniesieniu do zmian przydziałów lub terminu, który ma zastosowanie do powiadamiania o zmianach w produkcji.
- (13) Byłoby wskazane, żeby państwa członkowskie częściowo rekompensowały, zgodnie z zasadami pomocy państwa, niektóre instalacje w sektorach lub podsektorach, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów związanych z emisjami gazów cieplarnianych przeniesionych na ceny energii elektrycznej, między innymi za użytkowanie przez same instalacje energii wytwarzanej w drodze spalania gazów odlotowych. Jest prawdopodobne, że dążąc do wykorzystywania nie więcej niż 25 % dochodów pochodzących ze sprzedaży uprawnień na aukcji na rekompensatę kosztów pośrednich, państwa członkowskie będą ułatwiać osiągnięcie celów EU ETS, a zarazem zachowywać integralność rynku wewnętrznego i warunków konkurencji. W celu zwiększenia przejrzystości co do zakresu takiej rekompensaty państwa członkowskie powinny regularnie podawać do wiadomości publicznej sprawozdania na temat środków, które mają zastosowanie oraz beneficjentów rekompensat, zapewniając jednak, by należycie uwzględniano poufny charakter niektórych informacji i powiązane kwestie ochrony danych. Jeżeli państwo członkowskie przeznacza znaczną część swoich dochodów ze sprzedaży aukcyjnej na rekompensowanie kosztów pośrednich, tym większa jest zasadność podawania do wiadomości publicznej powodów takiego wyboru. Podczas przeglądu wytycznych w tych państwach dotyczących rekompensaty kosztów emisji pośrednich, Komisja powinna rozważyć między innymi przydatność górnych limitów rekompensat przyznawanych przez państwa członkowskie. Podczas przeglądu dyrektywy 2003/87/WE należy uwzględnić, w jakim stopniu te środki finansowe skutecznie przyczyniły się do uniknięcia znacznego ryzyka ucieczki emisji z powodu kosztów pośrednich, jak i rozważyć możliwość dalszej harmonizacji środków, w tym wprowadzenia zharmonizowanego mechanizmu. Finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu przez sektor publiczny będzie w dalszym ciągu odgrywać istotną rolę w mobilizowaniu zasobów po roku 2020.

Zatem dochody ze sprzedaży aukcyjnej powinny być również wykorzystywane do finansowania działań w związku ze zmianą klimatu w najmniej odpornych państwach trzecich, w szczególności w krajach najslabiej rozwiniętych, w tym do przystosowywania się do skutków zmiany klimatu, między innymi za pośrednictwem Zielonego Funduszu Klimatycznego w ramach UNFCCC. Kwota na finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu, która ma zostać uruchomiona, będzie również zależeć od założeń i jakości zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów, dalszych planów inwestycyjnych i krajowych procesów planowania działań przystosowawczych. W odniesieniu do potencjalnych skutków społecznych wymaganych polityk i inwestycji państwa członkowskie powinny również wykorzystywać dochody ze sprzedaży aukcyjnej do przyczyniania się do sprawiedliwego przejścia na gospodarkę niskoemisyjną poprzez propagowanie nabywania umiejętności i poszukiwania nowych miejsc pracy przez pracowników, w dialogu społecznym ze społecznościami i regionami, których dotyczy transformacja miejsc pracy.

- (14) Wynikającą z dyrektywy 2003/87/WE główną długoterminową zachętą do wychwytywania i składowania CO₂ (zwaną dalej „CCS”), stosowania nowych technologii energii odnawialnej i przełomowych innowacji w dziedzinie niskoemisyjnych technologii i procesów, w tym bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (zwanymi dalej „CCU”), stanowi sygnał cenowy dotyczący emisji dwutlenku węgla wynikający z dyrektywy oraz fakt, że nie będzie trzeba umarzać uprawnień w przypadku emisji CO₂, których uniknięto lub które są trwale składowane. Ponadto, w celu uzupełnienia zasobów już wykorzystywanych do przyspieszenia działań demonstracyjnych dotyczących obiektów komercyjnych CCS oraz innowacyjnych technologii energii odnawialnej, uprawnienia powinny być wykorzystywane do zapewnienia gwarantowanych korzyści za stosowanie obiektów CCS lub CCU, nowych technologii energii odnawialnej i innowacji przemysłowych w dziedzinie niskoemisyjnych technologii i procesów w Unii w odniesieniu do CO₂, który jest składowany lub którego emisji uniknięto w wystarczającej skali, pod warunkiem zawarcia porozumienia w sprawie wymiany wiedzy.

Oprócz 400 milionów uprawnień początkowo udostępnionych na okres rozpoczynający się w 2021 roku, dochody ze sprzedaży 300 milionów uprawnień dostępnych w latach 2013–2020 nieprzeznaczonych jeszcze na działania innowacyjne powinny zostać uzupełnione o 50 milionów nieprzydzielonych uprawnień z rezerwy stabilności rynkowej i wykorzystane w stosownym czasie na wsparcie innowacji. W zależności od tego, w jakim stopniu zmniejszony jest udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, by uniknąć potrzeby stosowania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego, liczba uprawnień dostępnych w ramach tego funduszu powinna zostać zwiększona o maksymalnie 50 milionów uprawnień. Większość tego wsparcia powinna zależeć od zweryfikowania unikniętej emisji gazów cieplarnianych, a pewne wsparcie powinno być udzielone po osiągnięciu wcześniej ustalonych celów pośrednich, przy uwzględnieniu zastosowanej technologii i specyficznych okoliczności sektora, w którym zastosowano tę technologię. Cele pośrednie powinny zostać określone w taki sposób, by dostępne były odpowiednie zasoby finansowe na realizację projektu. Maksymalny odsetek kosztów projektów, którym udziela się wsparcia, może się różnić w zależności od rodzaju projektu. Z należytą uwagą należy potraktować projekty, które będą miały duże znaczenie dla innowacyjności w całej Unii.

- (15) W 2014 r. PKB Grecji na mieszkańca według cen rynkowych wynosił poniżej 60 % średniej unijnej, przy czym Grecja nie jest beneficjentem funduszu modernizacyjnego, a zatem powinna móc zwrócić się o uprawnienia w celu współfinansowania dekarbonizacji dostaw energii elektrycznej na wyspach na swoim terytorium. Uprawnienia te powinny być częścią maksymalnej liczby uprawnień, o której mowa w art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, a które nie zostały przydzielone bezpłatnie do dnia 31 grudnia 2020 r. i powinny być sprzedawane na aukcji zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do funduszu modernizacyjnego.
- (16) Należy utworzyć fundusz modernizacyjny z 2 % całkowitej liczby uprawnień, które to uprawnienia należy sprzedać na aukcji zgodnie z przepisami i warunkami dotyczącymi aukcji prowadzonych na wspólnej platformie aukcyjnej ustanowionej w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1031/2010⁽¹⁾. W zależności od tego, w jakim stopniu zmniejszony jest udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, by uniknąć potrzeby stosowania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego, liczba uprawnień dostępnych w ramach funduszu modernizacyjnego powinna zostać zwiększona maksymalnie 0,5 % całkowitej liczby uprawnień. Państwa członkowskie, których PKB na mieszkańca w 2013 r. według cen rynkowych wynosił mniej niż 60 % średniej unijnej, powinny kwalifikować się do finansowania z funduszu modernizacyjnego i powinny móc podlegać odstępstwu, do 2030 roku, od zasady całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej poprzez wykorzystanie możliwości przydziału bezpłatnych uprawnień w celu przejrzystego promowania realnych inwestycji służących modernizacji sektora energetycznego przy unikaniu zakłóceń na wewnętrznym rynku energii. Inwestycje w ramach funduszu modernizacyjnego, które miały na celu poprawę efektywności energetycznej mogą obejmować inwestycje w elektryfikację transportu drogowego, w szczególności transportu drogowego. Przepisy regulujące zarządzanie funduszem modernizacyjnym powinny stanowić spójne, kompleksowe i przejrzyste ramy zapewniające możliwie najsprawniejsze jego działanie, przy uwzględnieniu potrzeby łatwego dostępu dla wszystkich uczestników i możliwości wykorzystywania inwestycji w państwach członkowskich. Struktura zarządzania powinna być współmierna do celu polegającego na zapewnieniu właściwego wykorzystania środków finansowych.

Struktura zarządzania powinna obejmować komitet inwestycyjny, a w procesie decyzyjnym należy odpowiednio uwzględnić wiedzę fachową Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), chyba że zapewnia się wsparcie dla projektów na małą skalę poprzez pożyczki udzielane przez krajowy bank prorozwojowy lub poprzez dotacje w ramach programu krajowego mającego takie same cele jak fundusz modernizacyjny. W celu zidentyfikowania i ujawnienia potencjalnego konfliktu interesów, należy opublikować i regularnie aktualizować skład komitetu inwestycyjnego, życiorysy jego członków oraz ich oświadczenia o braku konfliktu interesów. W celu zapewnienia właściwego uwzględnienia potrzeb inwestycyjnych w państwach członkowskich o niskich dochodach środki finansowe na fundusz modernizacyjny powinny zostać rozdzielone między państwa członkowskie w oparciu o kombinację kryteriów składającą się w 50 % ze zweryfikowanych emisji i w 50 % opartą na PKB. Pomoc finansowa z funduszu modernizacyjnego mogłaby mieć różne formy. Aby wykorzystać zasoby i zapewnić zwiększony wpływ stosownych inwestycji, przydziały bezpłatnych uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej w niektórych państwach członkowskich i zasoby dostępne z funduszu modernizacyjnego na inwestycje spoza wykazu obszarów priorytetowych powinny być uzupełniane zasobami od prywatnych podmiotów prawnych, które mogłyby obejmować odrębne zasoby od prywatnych podmiotów prawnych będących w całości lub w części własnością władz publicznych.

- (17) Aby uprościć mechanizmy finansowania i zminimalizować obciążenie administracyjne związane z ich wdrażaniem, zainteresowane państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystania swojego udziału w wysokości 10 % przydzielonych uprawnień i przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego zgodnie z przepisami dotyczącymi funduszu modernizacyjnego. Aby zapewnić przewidywalność i przejrzystość w odniesieniu do wolumenu uprawnień udostępnionych do sprzedaży aukcyjnej lub udostępnionych do tymczasowego przydziału bezpłatnych uprawnień i w odniesieniu do zasobów zarządzanych przez fundusz modernizacyjny, państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o swoim zamiarze zwiększenia zasobów na rzecz funduszu modernizacyjnego przed 2021 rokiem.

(1) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 302 z 18.11.2010, s. 1).

- (18) Rada Europejska potwierdziła w październiku 2014 r., że do 2030 roku należy utrzymać możliwość przydziału bezpłatnych uprawnień sektorowi energetycznemu i że należy usprawnić przepisy (w tym ich przejrzystość) dotyczące fakultatywnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w celu modernizacji sektora energetycznego w niektórych państwach członkowskich. Inwestycje o wartości 12,5 mln EUR lub większej powinny być wybierane przez dane państwo członkowskie w drodze procedury przetargu konkurencyjnego w oparciu o jasne i przejrzyste zasady w celu zapewnienia, aby przydział bezpłatnych uprawnień był stosowany do promowania realnych inwestycji, które zmodernizują lub zdywersyfikują sektor energetyczny zgodnie z celami unii energetycznej. Inwestycje o wartości poniżej 12,5 mln EUR powinny również kwalifikować się do finansowania z wykorzystaniem przydziału bezpłatnych uprawnień. Zainteresowane państwo członkowskie powinno wybierać takie inwestycje w oparciu o jasne i przejrzyste kryteria. Wyniki procesu wyboru powinny podlegać konsultacjom społecznym. Ogół społeczeństwa powinien być odpowiednio informowany na etapie wyboru projektów inwestycyjnych, a także podczas ich realizacji. Inwestycje powinny być uzupełniane zasobami od prywatnych podmiotów prawnych, które mogłyby obejmować odrębne zasoby z prywatnych podmiotów prawnych, które są w całości lub w części będących własnością organów publicznych.
- (19) Finansowanie w ramach EU ETS powinno być spójne z celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz długoterminowymi celami określonymi w Porozumieniu paryskim, a także z innymi programami finansowania unijnego, tak aby zapewnić efektywność wydatków publicznych.
- (20) Obecne przepisy pozwalające na wyłączenie małych instalacji z EU ETS, umożliwiają instalacjom, które zostały wyłączone, utrzymanie tej sytuacji; państwom członkowskim należy umożliwić aktualizację wykazu wyłączonych instalacji, a państwom członkowskim, które obecnie nie korzystają z tej opcji, należy umożliwić dokonanie tego na początku każdego okresu, na który przydzielane są uprawnienia. Jednocześnie, aby uniknąć nadmiernego obciążenia administracyjnego, możliwe powinno być dla państw członkowskich wyłączenie z EU ETS instalacji, które emitują poniżej 2 500 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla w każdym z trzech lat poprzedzających początek każdego okresu, na który przydzielane są uprawnienia, a także wyłączenie jednostek rezerwowych lub zapasowych pracujących mniej niż 300 godzin w każdym roku tego trzyletniego okresu. Powinna nadal istnieć możliwość włączania dodatkowych działań i gazów do systemu bez uznawania ich za nowe instalacje. Ta możliwość włączania dodatkowych działań i gazów po roku 2020 nie powinna naruszać ogólnounijnej liczby uprawnień w ramach EU ETS i kwot obliczonych na jej podstawie.
- (21) Dyrektywa 2003/87/WE zobowiązuje państwa członkowskie do przedstawienia sprawozdania z jej wykonania na podstawie kwestionariusza lub wzoru opracowanego przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w dyrektywie Rady 91/692/EWG⁽¹⁾. Komisja zaproponowała zniesienie wymogu dotyczącego sprawozdawczości na mocy dyrektywy 91/692/EWG. A zatem właściwym jest zastąpienie odniesienia do dyrektywy 91/692/EWG odniesieniem do procedury, o której mowa w dyrektywie 2003/87/WE.
- (22) Decyzja (UE) 2015/1814 ustanawia rezerwę stabilności rynkowej dla EU ETS w celu zapewnienia elastyczniejszej podaży uprawnień przeznaczonych do sprzedaży aukcyjnej i zwiększenia odporności systemu. Decyzja ta przewiduje, że uprawnienia, które nie są przydzielone dla nowych instalacji do 2020 roku i nie są przydzielone z powodu zaprzestania działalności i częściowego zaprzestania działalności, mają zostać wprowadzone do rezerwy stabilności rynkowej.
- (23) Sprawnie funkcjonujący, zreformowany system EU ETS zawierający instrument stabilności rynkowej ma kluczowe znaczenie do osiągnięcia przez Unię uzgodnionego celu na rok 2030 oraz wypełnienia zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego. Aby zaradzić obecnemu brakowi równowagi między podażą uprawnień a popytem na nie na rynku, w 2018 roku zostanie utworzona na mocy decyzji (UE) 2015/1814 rezerwa stabilności rynkowej, która zacznie działać od 2019 roku. Uwzględniając potrzebę wysłania wiarygodnego sygnału inwestycyjnego w odniesieniu do redukcji emisji CO₂ w sposób efektywny pod względem kosztów oraz mając na uwadze wzmocnienie EU ETS, należy zmienić decyzję (UE) 2015/1814, tak aby zwiększyć do dnia 31 grudnia 2023 r. wielkości procentowe służące określeniu liczby uprawnień, które mają być każdego roku umieszczane w rezerwie. Ponadto, począwszy od 2023 roku, uprawnienia znajdujące się w rezerwie i przekraczające całkowitą liczbę uprawnień sprzedanych na aukcji w ciągu poprzedniego roku powinny tracić ważność, o ile podczas pierwszego przeglądu zgodnie z art. 3 decyzji (UE) 2015/1814 nie postanowiono inaczej. Byłby to długoterminowy środek mający na celu poprawę funkcjonowania systemu EU ETS. W regularnych przeglądach funkcjonowania tej rezerwy należy również rozważyć, czy te zwiększone wielkości powinny być utrzymane.
- (24) Przepisy dyrektywy 2003/87/WE są poddawane przeglądowi w świetle rozwoju sytuacji międzynarodowej i działań podejmowanych w celu realizacji długoterminowych celów Porozumienia paryskiego. Środki wspierające pewne energochłonne sektory, które mogłyby być narażone na ucieczkę emisji, o których mowa w art. 10a i 10b dyrektywy 2003/87/WE, powinny również być poddawane przeglądowi w świetle środków polityki klimatycznej w innych dużych gospodarkach. W kontekście przeglądu z dyrektywy 2003/87/WE można by rozważyć, czy właściwym jest zastąpienie, dostosowanie lub uzupełnienie jakichkolwiek obowiązujących środków

(¹) Dyrektywa Rady 91/692/EWG z dnia 23 grudnia 1991 r. normalizująca i racjonalizująca sprawozdania w sprawie wykonywania niektórych dyrektyw odnoszących się do środowiska (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 48).

zapobiegających ucieczce emisji poprzez środki dostosowawcze na granicach dotyczące CO₂ lub środki alternatywne, pod warunkiem że takie środki są w pełni zgodne z przepisami Światowej Organizacji Handlu, tak by włączyć do EU ETS importerów produktów, które są wytwarzane przez sektory lub podsektory określone zgodnie z art. 10a dyrektywy 2003/87/WE. Komisja powinna mieć możliwość składać sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w kontekście każdego globalnego przeglądu na mocy Porozumienia paryskiego, w szczególności w odniesieniu do potrzeby zaostrzenia polityk i środków unijnych, w tym EU ETS, z myślą o koniecznej redukcji gazów cieplarnianych, którą muszą przeprowadzić Unia i państwa członkowskie. Komisja może składać wnioski do Parlamentu Europejskiego i Rady z myślą o zmianie dyrektywy 2003/87/WE w odpowiedni sposób. W ramach regularnych działań sprawozdawczych, prowadzonych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013⁽¹⁾, Komisja powinna również ocenić wynik dialogu pomocniczego prowadzonego w 2018 r. na mocy UNFCCC (dialog Talanoa).

- (25) W celu przyjmowania aktów o charakterze nieustawodawczym o zasięgu ogólnym, które uzupełniają lub zmieniają niektóre inne niż istotne elementy aktu ustawodawczego, Komisji należy zgodnie z art. 290 TFUE przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c dyrektywy 2003/87/WE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych, Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie eksperckim, oraz aby konsultacje te były prowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Jeśli chodzi o przekazanie uprawnień w odniesieniu do art. 10 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE, państwa członkowskie, które nie korzystają ze wspólnej platformy aukcyjnej, mogą nadal tego nie robić. Ponadto przekazanie uprawnień nie powinno wpływać na prawo państw członkowskich w zakresie określania wykorzystania ich dochodów ze sprzedaży uprawnień na aukcji.
- (26) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania art. 10a ust. 2 akapity od trzeciego do szóstego, art. 10a ust. 2, art. 10a ust. 21, art. 10d, art. 14 ust. 1 i 2, art. 15 i 16 i art. 21 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE i załączników IV i V do tej dyrektywy, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze. Te uprawnienia powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽³⁾.
- (27) W celu ograniczenia do minimum uprawnień Komisji należy uchylić wskazane istniejące uprawnienia dotyczące przyjmowania aktów co do poniższych kwestii: funkcjonowania specjalnej rezerwy zgodnie z art. 3f ust. 9 dyrektywy 2003/87/WE, doprecyzowania ilości międzynarodowych jednostek emisji przeznaczonych do wymiany, przyznawania ilości międzynarodowych jednostek emisji, które można wymieniać zgodnie z art. 11a ust. 8 niniejszej dyrektywy jak i ustanawianie dalszych norm dotyczących tego, co można wymieniać, i dodatkowych przepisów dotyczących podwójnego liczenia w art. 11b ust. 7 niniejszej dyrektywy. Akty przyjęte na mocy tych przepisów mają nadal zastosowanie.
- (28) Akty przyjęte na mocy dyrektywy 2003/87/WE dotyczące przedmiotu zastosowania, w odniesieniu do którego niniejsza dyrektywa przyznaje Komisji prawo do przyjmowania aktów delegowanych lub wykonawczych, mają nadal zastosowanie do czasu ich uchylenia lub zmiany. W przypadku decyzji Komisji 2011/278/UE⁽⁴⁾ ostatnia kolumna załącznika I do tej decyzji zostanie uchylona, jeżeli – i wtedy gdy – Komisja przyjmie akt wykonawczy w celu określenia zmienionych wartości wskaźnika dla przydziału bezpłatnych uprawnień. Aby zwiększyć przewidywalność i uprościć procedury administracyjne, decyzja Komisji 2014/746/UE⁽⁵⁾ powinna mieć nadal zastosowanie do końca 2020.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 2014/746/UE z dnia 27 października 2014 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (Dz.U. L 308 z 29.10.2014, s. 114).

- (29) Akty delegowane i wykonawcze, o których mowa w niniejszej dyrektywie, w szczególności w odniesieniu do przepisów dotyczących monitorowania, raportowania i weryfikacji oraz rejestru Unii, powinny mieć na celu uproszczenie przepisów i zmniejszenie każdego obciążenia administracyjnego w jak największym stopniu bez podważania integralności środowiskowej, bezpieczeństwa i wiarygodności EU ETS. Przygotowując te akty, Komisja powinna w szczególności ocenić skuteczność uproszczonych zasad monitorowania, w tym dotyczących awaryjnych i rezerwowych jednostek wytwarzania energii elektrycznej, uwzględniając ich roczną liczbę godzin pracy, oraz dotyczących innych małych podmiotów, oraz powinna także ocenić możliwości dalszego rozwijania tych zasad.
- (30) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, powiadomienia o ich środkach transpozycji wraz z jednym dokumentem lub kilkoma dokumentami wyjaśniającymi związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (31) Celem niniejszej dyrektywy jest wniesienie wkładu w zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, w najbardziej efektywny pod względem kosztów sposób, przy jednoczesnym zapewnieniu instalacjom wystarczającej ilości czasu na dostosowanie się, oraz zadbanie o lepszą ochronę interesów osób, na które te zmiany mają największy wpływ, w sposób proporcjonalny i w możliwie największym stopniu zgodny z pozostałymi celami niniejszej dyrektywy.
- (32) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest natomiast ich lepsze osiągnięcie na poziomie unijnym, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2003/87/WE

W dyrektywie 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w całej dyrektywie termin „system wspólnotowy” zastępuje się terminem „EU ETS” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 2) [nie dotyczy polskiej wersji językowej];
- 3) w całej dyrektywie, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w pkt 1 niniejszego artykułu i w art. 26 niniejszej dyrektywy, wyraz „Wspólnota” zastępuje się wyrazem „Unia” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 4) w całej dyrektywie wyrazy „procedura regulacyjna, o której mowa w art. 23 ust. 2” zastępuje się wyrazami „procedura sprawdzająca, o której mowa w art. 22a ust. 2”;
- 5) w art. 3c ust. 2 akapit pierwszy i art. 10 ust. 1a odesłanie „art. 13 ust. 1” zastępuje się odesłaniem „art. 13”;
- 6) w art. 3g, art. 5 akapit pierwszy lit. d), art. 6 ust. 2 lit. c), art. 10a ust. 2 akapit drugi, art. 14 ust. 2, 3 i 4, art. 19 ust. 1 i 4, art. 24 ust. 3 akapit pierwszy oraz w art. 29a ust. 4 wyraz „rozporządzenie” zastępuje się wyrazem „akty” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 7) art. 3 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) »nowa instalacja« oznacza każdą instalację prowadzącą co najmniej jedno działanie wymienione w załączniku I, która to instalacja uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po raz pierwszy w okresie rozpoczynającym się trzy miesiące przed terminem przedłożenia wykazu zgodnie z art. 11 ust. 1 i kończącym się trzy miesiące przed terminem przedłożenia kolejnego wykazu zgodnie z tym artykułem;”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

8) art. 3d ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 23 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy w zakresie szczegółowych ustaleń w sprawie sprzedaży aukcyjnej uprawnień dla lotnictwa przez państwa członkowskie, zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu lub art. 3f ust. 8. Liczba uprawnień, które w każdym okresie mają zostać sprzedane na aukcji przez każde państwo członkowskie, jest proporcjonalna do udziału tego państwa w łącznej ilości emisji dla lotnictwa przypisanych dla wszystkich państw członkowskich na dany rok odniesienia, raportowanych zgodnie z art. 14 ust. 3 i weryfikowanych zgodnie z art. 15. Dla okresu, o którym mowa w art. 3c ust. 1, rokiem odniesienia jest rok 2010, a dla każdego następnego okresu, o którym mowa w art. 3c, rokiem odniesienia jest rok kalendarzowy kończący się 24 miesiące przed początkiem okresu, do którego odnosi się sprzedaż aukcyjna. Akty delegowane zapewniają poszanowanie zasad określonych w art. 10 ust. 4 akapit pierwszy.”;

9) skreśla się art. 3f ust. 9;

10) w art. 6 ust. 1 skreśla się akapit trzeci;

11) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Koordinacja z dyrektywą 2010/75/UE

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by w przypadku gdy instalacje będą prowadziły działalność wymienioną w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (*), warunki i procedura wydawania zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych były skoordynowane z warunkami i procedurą dotyczącymi wydawania zezwolenia, przewidzianymi w tej dyrektywie. Wymogi ustanowione w art. 5, 6 oraz 7 niniejszej dyrektywy mogą zostać włączone do procedur przewidzianych w dyrektywie 2010/75/UE.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).;

12) art. 9 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Począwszy od 2021 roku, współczynnik liniowy wynosi 2,2 %.”;

13) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Począwszy od 2019 roku państwa członkowskie sprzedają na aukcji wszystkie uprawnienia, które nie są przyznawane bezpłatnie zgodnie z art. 10a i 10c niniejszej dyrektywy i które nie zostały umieszczone w rezerwie stabilności rynkowej ustanowionej decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 (*) („rezerwa stabilności rynkowej”) lub anulowane zgodnie z art. 12 ust. 4 niniejszej dyrektywy.

Począwszy od 2021 roku i bez uszczerbku dla ewentualnej redukcji zgodnie z art. 10a ust. 5a udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, wynosi 57 %.

2 % całkowitej liczby uprawnień w latach 2021–2030 jest sprzedawanych na aukcji w celu ustanowienia funduszu na rzecz poprawy efektywności energetycznej i modernizacji systemów energetycznych niektórych państw członkowskich, określonego w art. 10d (zwany dalej „funduszem modernizacyjnym”).

Całkowita pozostała liczba uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, jest rozdzielana zgodnie z ust. 2.

(*) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1814 z dnia 6 października 2015 r. w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmiany dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. L 264 z 9.10.2015, s. 1).;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) „88 %” zastępuje się przez „90 %”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) 10 % całkowitej liczby uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, rozdzielonych między określone państwa członkowskie w interesie solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych w Unii, zwiększając w ten sposób liczbę uprawnień, które te państwa członkowskie sprzedają na aukcji na podstawie lit. a), o wartości procentowe określone w załączniku IIa.”;

(iii) skreśla się lit. c);

(iv) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeśli jest to konieczne, wartości procentowe, o których mowa w lit. b), dostosowuje się proporcjonalnie, aby zapewnić rozdzielanie w wysokości 10 %.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Unii dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązania Unii dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej do poziomu ustalonego w odpowiednich aktach ustawodawczych.”;

(ii) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) środki służące poprawieniu efektywności energetycznej, sieci ciepłowniczych i termomodernizacji budynków lub dostarczeniu wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach.”;

(iii) dodaje się litery w brzmieniu:

„j) finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu w mało odpornych państwach trzecich, w tym przystosowanie się do skutków zmiany klimatu;

k) wspieranie nabywania umiejętności i poszukiwania nowych miejsc pracy przez pracowników, aby przyczynić się do sprawiedliwego przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, w szczególności w regionach, których najbardziej dotyczy transformacja miejsc pracy, w ścisłej współpracy z partnerami społecznymi.”;

d) ust. 4 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„4. W celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 23 aktów delegowanych dotyczących harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży aukcyjnej, tak by zapewnić prowadzenie tej sprzedaży w sposób otwarty, przejrzysty, zharmonizowany i niedyskryminujący. W tym celu proces musi być przewidywalny, w szczególności w odniesieniu do harmonogramu i przebiegu aukcji oraz szacunkowego wolumenu uprawnień, które mają być udostępnione.

Niniejsze akty delegowane zapewniają takie zaprojektowanie sprzedaży aukcyjnej, aby:

a) operatorzy, a w szczególności wszystkie małe i średnie przedsiębiorstwa objęte EU ETS, miały pełny, uczciwy i sprawiedliwy dostęp do aukcji;

b) wszyscy uczestnicy mieli dostęp do tych samych informacji w tym samym czasie, oraz aby uczestnicy nie zakłócili przebiegu aukcji;

c) organizacja aukcji i udział w nich były opłacalne i nie prowadziły do nieuzasadnionych kosztów administracyjnych; oraz

d) przyznać małym podmiotom dostęp do uprawnień.”;

e) ust. 5 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla i innych stosownych polityk dotyczących klimatu i energii, w tym działań sprzedaży aukcyjnej, płynności i wolumenu obrotu, oraz zawierające zestawienie informacji przedstawionych przez państwa członkowskie na temat środków finansowych, o których mowa w art. 10a ust. 6.”;

14) w art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 23 aktów delegowanych w celu uzupełnienia dyrektywy w zakresie ogólnounijnych i w pełni zharmonizowanych zasad przydzielania uprawnień, o których mowa w ust. 4, 5, 7 i 19 niniejszego artykułu.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia zmienionych wartości wskaźników przydzielania bezpłatnych uprawnień. Akty te są zgodne z aktami delegowanymi przyjętymi na mocy ust. 1 niniejszego artykułu i spełniają następujące warunki:

- a) w latach 2021–2025 wartości wskaźników określa się na podstawie informacji przekazanych zgodnie z art. 11 na lata 2016 i 2017. Na podstawie porównania wartości wskaźników z wartościami wskaźników zawartymi w decyzji Komisji 2011/278/UE (*), przyjętej dnia 27 kwietnia 2011 r., Komisja ustala roczną stopę redukcji dla każdego wskaźnika i stosuje ją do wartości wskaźnika mających zastosowanie w latach 2013–2020 w odniesieniu do każdego roku z okresu 2008–2023, aby określić wartości wskaźnika na okres 2021–2025;
- b) w przypadku gdy roczna stopa redukcji przekracza 1,6 % lub jest poniżej 0,2 %, wartości wskaźnika na okres 2021–2025 są wartościami wskaźnika mającymi zastosowanie w latach 2013–2020 zmniejszonymi o którąkolwiek wartość procentową spośród tych dwóch wartości procentowych w odniesieniu do każdego roku z okresu 2008–2023;
- c) na lata 2026–2030 wartości wskaźników określa się w ten sam sposób jak określono w lit. a) i b) na podstawie informacji przekazanych zgodnie z art. 11 na lata 2021–2022 oraz na podstawie zastosowania rocznej stopy redukcji, w odniesieniu do każdego roku w latach 2008–2028.

W drodze odstępstwa dotyczącego wartości wskaźników dla związków aromatycznych, wodoru i gazu syntezowego, wartości te są dostosowywane o tę samą wartość procentową co wskaźniki dotyczące rafinerii, aby zachować równe warunki dla producentów tych produktów.

Te akty wykonawcze, o których mowa w ust. 3 przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.

Aby propagować sprawne odzyskiwanie energii z gazów odlotowych, w okresie, o którym mowa w lit. b) akapit trzeci, wartość wskaźnika dla gorącego metalu, który odnosi się głównie do gazów odlotowych, jest aktualizowana z zastosowaniem rocznego wskaźnika redukcji wynoszącego 0,2 %.

(*) Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1).”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bezpłatne uprawnienia przydziela się sieciom ciepłowniczym, jak również kogeneracji o wysokiej sprawności, określonej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE (*), w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego popytu, w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej lub chłodu. W każdym roku następującym po roku 2013 całkowity przydział uprawnień dla takich instalacji w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej jest korygowany współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9 niniejszej dyrektywy, poza rokiem, w którym przydziały te są korygowane w jednolity sposób zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu zachowania określonego w art. 10 udziału uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, w każdym roku, w którym suma przydziałów bezpłatnych uprawnień nie osiągnie maksymalnej liczby odpowiadającej udziałom, które mają zostać sprzedane na aukcji, pozostałe uprawnienia maksymalnie do tej liczby wykorzystuje się do zapobieżenia lub ograniczenia zmniejszania przydziału bezpłatnych uprawnień, tak aby w kolejnych latach udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, został zachowany. Jeżeli jednak maksymalna liczba została osiągnięta, przydział bezpłatnych uprawnień jest odpowiednio dostosowywany. Wszelkich takich dostosowań dokonuje się w sposób jednolity.”;

e) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5a. W drodze odstępstwa od ust. 5, dodatkowa liczba w wysokości do 3 % całkowitej liczby uprawnień zostaje – w niezbędnym zakresie – wykorzystana do zwiększenia maksymalnej dostępnej liczby zgodnie z ust. 5.

5b. W przypadku gdy mniej niż 3 % całkowitej liczby uprawnień jest konieczne do zwiększenia maksymalnej liczby uprawnień, o której mowa w ust. 5:

- wykorzystuje się maksymalnie 50 mln uprawnień, aby zwiększyć liczbę uprawnień udostępnionych w celu wsparcia innowacji zgodnie z art. 10a ust. 8, oraz
- wykorzystuje się maksymalnie 0,5 % całkowitej liczby uprawnień, aby zwiększyć liczbę dostępnych uprawnień w celu modernizacji systemów energetycznych niektórych państw członkowskich zgodnie z art. 10d.”;

f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie powinny przyjąć środki finansowe, zgodnie z akapitem drugim i czwartym, na rzecz sektorów lub podsektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej, pod warunkiem że takie środki finansowe są zgodne z zasadami pomocy państwa, a zwłaszcza nie powodują nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym. W przypadku gdy kwota udostępniona na takie środki finansowe przekracza 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, dane państwo członkowskie określa powody przekroczenia tej kwoty.

Państwa członkowskie dążą także do przeznaczania na środki finansowe, o których mowa w akapicie pierwszym, nie więcej niż 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji. W ciągu trzech miesięcy od końca każdego roku państwa członkowskie, które dysponują takimi środkami finansowymi podają do wiadomości publicznej w łatwo dostępnej formie całkowitą kwotę rekompensaty przyznanej poszczególnym sektorom i podsektorom będącym beneficjentami. Począwszy od roku 2018, w każdym roku, w którym państwo członkowskie przeznaczy na te cele więcej niż 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, państwo to publikuje sprawozdanie określające powody przekroczenia tej kwoty. Sprawozdanie to zawiera istotne informacje na temat cen energii elektrycznej dla dużych odbiorców przemysłowych korzystających z takich środków finansowych, bez uszczerbku dla wymogów związanych z ochroną informacji poufnych. Sprawozdanie zawiera również informacje na temat tego, czy należycie uwzględniono inne środki umożliwiające zrównoważone obniżenie pośrednich kosztów emisji dwutlenku węgla w perspektywie średnio- i długoterminowej.

Komisja włącza do sprawozdania przewidzianego w art. 10 ust. 5 między innymi ocenę wpływu tych środków finansowych na rynek wewnętrzny i, w stosownych przypadkach, zaleca środki, które według tej oceny mogą być niezbędne.

Środki te zapewniają odpowiednią ochronę przed ryzykiem ucieczki emisji na podstawie wskaźników *ex ante* lub pośrednich emisji CO₂ przypadających na jednostkę produkcji. Te wskaźniki *ex ante* są obliczane dla danego sektora lub podsektora jako iloczyn zużycia energii elektrycznej przypadającej na jednostkę produkcji odpowiadającej najbardziej wydajnym dostępnym technologiom oraz emisji CO₂ odnośnej europejskiej struktury wytwarzania energii elektrycznej.”;

g) w ust. 7 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienia w ramach maksymalnej liczby, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, które nie zostały przydzielone bezpłatnie do 2020 r., rezerwuje się dla nowych instalacji, łącznie z 200 mln uprawnień wprowadzonych do rezerwy stabilności rynkowej zgodnie z art. 1 ust. 3 decyzji (UE) 2015/1814. Maksymalnie 200 mln zarezerwowanych uprawnień powinno zostać zwróconych do rezerwy stabilności rynkowej pod koniec okresu 2021–2030.

Począwszy od roku 2021, uprawnienia, które w oparciu o ust. 19 i 20 nie zostały przydzielone instalacjom, dodaje się do liczby uprawnień zarezerwowanych zgodnie z pierwszym zdaniem akapitu pierwszego niniejszego ustępu.”;

(ii) skreśla się akapity czwarty i piąty;

h) ust. 8 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„325 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby zostać przydzielona bezpłatnie na mocy niniejszego artykułu, oraz 75 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby być sprzedana na aukcji na mocy art. 10, udostępnia się w celu wsparcia innowacji w dziedzinie niskoemisyjnych technologii i procesów w sektorach wymienionych w załączniku I, w tym bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i utylizacji dwutlenku węgla (zwane dalej »CCU«), które znacznie przyczynia się do łagodzenia skutków zmiany klimatu, oraz produktów zastępujących produkty wysokoemisyjne wyprodukowanych w sektorach wymienionych w załączniku I oraz w celu pomocy w pobudzaniu budowy i eksploatacji projektów dotyczących bezpiecznego dla środowiska wychwytywania i geologicznego składowania (CCS) CO₂ oraz dotyczących innowacyjnych technologii w zakresie energii odnawialnej i magazynowania energii; w rozłożonych równomiernie pod względem geograficznym lokalizacjach na terytorium Unii (zwany dalej »funduszem innowacyjnym«). Kwalifikują się do tego projekty we wszystkich państwach członkowskich, w tym projekty na małą skalę.

Ponadto 50 mln nieprzydzielonych uprawnień z rezerwy stabilności rynkowej stanowi uzupełnienie wszelkich pozostałych dochodów z 300 mln uprawnień dostępnych w latach 2013–2020 zgodnie z decyzją Komisji 2010/670/UE (*) i zostaje wykorzystanych w odpowiednim terminie na wsparcie innowacji, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Projekty wybierane są na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów, z uwzględnieniem – w stosownych przypadkach – zakresu, w jakim przyczyniają się do redukcji emisji znacznie poniżej wskaźników, o których mowa w ust. 2. Projekty mają potencjał umożliwiający powszechne zastosowanie lub znaczne obniżenie kosztów przejścia na gospodarkę niskoemisyjną w określonych sektorach. Projekty związane z CCU skutkują korzyściami netto w zakresie redukcji emisji i zapewniają unikanie emisji CO₂ lub trwałe składowanie CO₂. Technologie otrzymujące wsparcie nie są jeszcze dostępne na rynku, ale obejmują przełomowe rozwiązania i są na tyle rozwinięte, by były gotowe do wykorzystania w projektach demonstracyjnych w fazie przed wprowadzeniem na rynek. Wsparcie może otrzymać maksymalnie 60 % odnośnych kosztów projektów, z czego maksymalnie 40 % nie musi być uzależnione od zweryfikowania unikania emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że wcześniej osiągnięto ustalone cele pośrednie przy uwzględnieniu zastosowanej technologii.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących działania funduszu innowacyjnego, w tym procedury i kryteriów wyboru.

(*) Decyzja Komisji 2010/670/UE z dnia 3 listopada 2010 r. ustanawiająca kryteria i środki dotyczące finansowania komercyjnych projektów demonstracyjnych mających na celu bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂ oraz projektów demonstracyjnych w zakresie innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej realizowanych w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, ustanowionej dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 6.11.2010, s. 39).”;

i) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Grecja, w której produkt krajowy brutto (zwany dalej »PKB«) na mieszkańca w 2014 r. wyniósł poniżej 60 % średniej unijnej, może, przed zastosowaniem ust. 7 niniejszego artykułu, zwrócić się o maksymalnie 25 mln uprawnień z maksymalnej liczby, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, a które nie zostały przydzielone bezpłatnie do dnia 31 grudnia 2020 r., do celów współfinansowania do 60 % dekarbonizacji dostaw energii elektrycznej na wyspach na terytorium Grecji. Do takich uprawnień stosuje się odpowiednio art. 10d ust. 3. O uprawnienia można się zwrócić w przypadku, jeśli ze względu na ograniczony dostęp do międzynarodowych rynków instrumentów dłużnych projekt mający na celu dekarbonizację dostaw energii elektrycznej na wyspach greckich nie mógłby zostać zrealizowany w inny sposób i jeśli Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) potwierdzi opłacalność finansową oraz społeczno-gospodarcze korzyści projektu.”;

j) skreśla się ust. 10;

k) w ust. 11 skreśla się słowa „w celu osiągnięcia całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2027”;

l) skreśla się ust. 12–18;

m) ust. 20 otrzymuje brzmienie:

„20. W stosownych przypadkach dostosowuje się poziom przydziału bezpłatnych uprawnień dla instalacji, których eksploatacja zwiększyła lub zmniejszyła się, co stwierdzono na podstawie średniej kroczącej z dwóch lat, o więcej niż 15 % w porównaniu z poziomem początkowo zastosowanym do określenia przydziału bezpłatnych uprawnień na odpowiedni okres, o którym mowa w art. 11 ust. 1. Takich dostosowań dokonuje się przy użyciu uprawnień z liczby uprawnień zarezerwowanych zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu lub przez dodanie uprawnień do tych zarezerwowanych uprawnień.”;

n) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„21. Aby zapewnić skuteczne, niedyskryminujące i jednolite stosowanie dostosowań oraz progu, o którym mowa w ust. 20 niniejszego artykułu, uniknąć wszelkich niepotrzebnych obciążeń administracyjnych, a także aby zapobiec manipulacjom lub nadużyciom w dostosowywaniu przydziału uprawnień, Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające dalsze ustalenia dotyczące dostosowań. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

15) art. 10b i 10c otrzymują brzmienie:

„Artykuł 10b

Przejściowe środki wsparcia niektórych energochłonnych sektorów w przypadku ucieczki emisji

1. Za narażone na ryzyko ucieczki emisji uznaje się sektory i podsektory, w odniesieniu do których iloczyn ich intensywności handlu z państwami trzecimi, określonej jako stosunek całkowitej wartości eksportu do państw trzecich powiększonej o wartość importu z państw trzecich do całkowitej wielkości rynku w Europejskim Obszarze Gospodarczym (roczny obrót plus całkowita wartość importu z państw trzecich), oraz ich intensywności emisji, mierzonej w kg ekwiwalentu CO₂ podzielonych przez ich wartość dodaną brutto (w EUR), przekracza 0,2. Takim sektorom lub podsektorom przydziela się bezpłatne uprawnienia na okres do 2030 r. w wysokości 100 % liczby określonej zgodnie z art. 10a.

2. Sektory i podsektory, w odniesieniu do których iloczyn ich intensywności handlu z państwami trzecimi oraz ich intensywności emisji przekracza 0,15, mogą zostać włączone do grupy, o której mowa w ust. 1, przy zastosowaniu danych z lat 2014–2016 na podstawie oceny jakościowej i następujących kryteriów:

- a) zakres, w jakim względem poszczególnych instalacji w danym sektorze lub danym podsektorze można zmniejszyć poziomy emisji lub zużycie energii elektrycznej;
- b) obecna i prognozowana charakterystyka rynku, w tym, w odpowiednich przypadkach, wspólne ceny referencyjne;
- c) marża jako potencjalny wskaźnik inwestycji długoterminowej lub decyzji o przeniesieniu produkcji, z uwzględnieniem zmian w kosztach produkcji w powiązaniu z redukcją emisji.

3. Sektory i podsektory, które nie przekraczają progu, o którym mowa w ust. 1, ale ich intensywność emisji mierzona w kg ekwiwalentu CO₂ podzielonych przez ich wartość dodaną brutto (w EUR) przekracza 1,5, są również poddawane ocenie na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4). Komisja podaje wyniki tej oceny do wiadomości publicznej.

W ciągu trzech miesięcy od podania do wiadomości publicznej, o którym mowa w tym akapicie, te sektory i podsektory mogą wystąpić do Komisji albo o jakościową ocenę ich narażenia na ryzyko ucieczki emisji na poziomie 4-cyfrowym (NACE-4), albo o ocenę na podstawie klasyfikacji towarów używanej do statystyk dotyczących produkcji przemysłowej w Unii na poziomie 8-cyfrowym (Prodcom). W tym celu dany sektor i podsektor przekazują wraz z wnioskiem należycie uzasadnione, kompletne i niezależnie zweryfikowane dane, aby umożliwić Komisji przeprowadzenie oceny.

W przypadku gdy sektor lub podsektor decyduje się poddać ocenie na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4), może zostać włączony do grupy, o której mowa w ust. 1, na podstawie kryteriów, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) i c). W przypadku gdy sektor lub podsektor decyduje się poddać ocenie na poziomie 8-cyfrowym (Prodcom), włączany jest do grupy, o której mowa w ust. 1, pod warunkiem, że na tym poziomie przekroczony jest próg wynoszący 0,2, o którym mowa w ust. 1.

Sektory i podsektory, w odniesieniu do których bezpłatny przydział uprawnień jest obliczany na podstawie wartości wskaźników, o których mowa w art. 10a ust. 2 akapit czwarty, mogą również zwrócić się o poddanie ich ocenie zgodnie z akapitem trzecim niniejszego ustępu.

W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2, państwo członkowskie może do dnia 30 czerwca 2018 r. złożyć wniosek, aby sektor lub podsektor wymieniony w załączniku do decyzji Komisji 2014/746/UE (*) w odniesieniu do klasyfikacji na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcom) był uważany za włączony do grupy, o której mowa w ust. 1. Taki wniosek jest rozpatrywany wyłącznie w przypadku, gdy składające go państwo członkowskie ustali, że stosowanie tego odstępstwa jest celowe w oparciu o należycie uzasadnione, kompletne i zweryfikowane dane z pięciu ostatnich lat dostarczone przez dany zainteresowany sektor lub podsektor, i zawrze w swoim wniosku wszystkie istotne informacje. W oparciu o te dane ujmuje się dany sektor lub podsektor w odniesieniu do tych klasyfikacji, dla których w ramach niejednorodnego kodu na poziomie 4-cyfrowym (NACE-4) wykazuje, że mają znacznie wyższy poziom handlu i większą intensywność emisji na poziomie 6-cyfrowym lub 8-cyfrowym (Prodcom), przekraczające próg określony w ust. 1.

4. Inne sektory i podsektory uznaje się za zdolne do przeniesienia większych kosztów uprawnień na ceny produktów i przydziela się im bezpłatne uprawnienia w wysokości 30 % liczby określonej zgodnie z art. 10a. O ile nie zostanie postanowione inaczej w przeglądzie dokonanym zgodnie z art. 30, bezpłatne uprawnienia dla innych sektorów i podsektorów, poza systemem ciepłowniczym, są zmniejszane stopniowo o równe liczby po 2026 roku, tak by w 2030 roku nie było bezpłatnych uprawnień.

5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2019 r., aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy w zakresie wskazania sektorów i podsektorów uznanych za narażone na ryzyko ucieczki emisji, o czym mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, w odniesieniu do działań na poziomie 4-cyfrowym (kod NACE-4) odnośnie do ust. 1 niniejszego artykułu, na podstawie danych dostępnych z trzech ostatnich lat kalendarzowych.

Artykuł 10c

Możliwość przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego

1. W drodze odstępstwa od art. 10a ust. 1–5, państwa członkowskie, w których w 2013 r. PKB na mieszkańca w EUR według cen rynkowych wynosił poniżej 60 % średniej unijnej, mogą przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w celu modernizacji, dywersyfikacji i zrównoważonej transformacji sektora energetycznego. Wspierane inwestycje są spójne z przejściem na bezpieczną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną, celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz długoterminowymi celami określonymi w Porozumieniu paryskim. Odstępstwo, o którym mowa w niniejszym ustępie, wygasa z dniem 31 grudnia 2030 r.

2. W celu wyboru inwestycji, która będzie finansowana z wykorzystaniem bezpłatnych uprawnień, dla projektów opiewających na kwotę inwestycji powyżej 12,5 mln EUR zainteresowane państwo członkowskie organizuje procedurę przetargu konkurencyjnego, która ma zostać przeprowadzona w latach 2021–2030 i składać się z co najmniej jednej rundy. Ta procedura przetargu konkurencyjnego:

- a) jest zgodna z zasadami przejrzystości, niedyskryminacji, równego traktowania i należytego zarządzania finansami;
- b) zapewnia, że do złożenia w ramach oferty kwalifikują się tylko projekty, które przyczyniają się do dywersyfikacji koszyka energetycznego i źródeł dostaw, koniecznej restrukturyzacji, aktualizacji i modernizacji infrastruktury pod kątem ochrony środowiska, stosowania czystych technologii (takich jak technologie energii odnawialnej) lub modernizacji sektora wytwarzania energii, (takich jak efektywne i zrównoważone systemy ciepłownicze), i sektorów przesyłu i dystrybucji;
- c) określa jasne, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria wyboru w odniesieniu do rankingu projektów, aby zapewnić wybór tylko takich projektów, które:
 - (i) na podstawie analizy kosztów i korzyści zapewniają korzyści netto w zakresie redukcji emisji i osiągają wcześniej ustalony znaczący poziom redukcji emisji CO₂, z uwzględnieniem wielkości projektu;
 - (ii) mają charakter uzupełniający, stanowią wyraźną odpowiedź na potrzeby w zakresie wymiany i modernizacji i nie powodują rynkowego wzrostu zapotrzebowania na energię;
 - (iii) oferują najlepszy stosunek wartości do ceny; oraz
 - (iv) nie przyczyniają się do opłacalności finansowej bardzo wysokoemisyjnego wytwarzania energii elektrycznej ani nie podnoszą tej opłacalności, ani nie zwiększają zależności od wysokoemisyjnych paliw kopalnych.

W drodze odstępstwa od art. 10 ust. 1 i bez uszczerbku dla ust. 1 zdanie ostatnie niniejszego artykułu, w przypadku gdy inwestycja wybrana w drodze procedury przetargu konkurencyjnego zostanie anulowana lub nie uzyska zamierzonych wyników, przeznaczone uprawnienia mogą zostać wykorzystane najwcześniej rok później w ramach pojedynczej dodatkowej rundy procedury przetargu konkurencyjnego w celu sfinansowania innych inwestycji.

Najpóźniej do dnia 30 czerwca 2019 r. każde państwo członkowskie zamierzające skorzystać z fakultatywnego przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego publikuje szczegółowe krajowe ramy określające procedurę przetargu konkurencyjnego, w tym planowaną liczbę rund, o których mowa w akapicie pierwszym, i kryteria wyboru, by umożliwić obywatelom przedstawienie uwag.

W inwestycji o wartości poniżej 12,5 mln EUR, które mają być wspierane z wykorzystaniem bezpłatnych uprawnień, a które nie zostaną wybrane w drodze procedury przetargu konkurencyjnego, o której mowa w niniejszym ustępie, państwo członkowskie wybiera projekty na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów. Wyniki tego wyboru są publikowane, by umożliwić obywatelom przedstawienie uwag. Na tej podstawie zainteresowane państwa członkowskie ustanawiają do dnia 30 czerwca 2019 r. wykaz inwestycji, publikują go i przedkładają Komisji. W przypadku gdy w ramach tej samej instalacji dokonuje się więcej niż jednej inwestycji, inwestycje te są oceniane jako całość w celu ustalenia, czy przekroczono próg 12,5 mln EUR, chyba że każda z tych inwestycji jest niezależnie opłacalna pod względem technicznym lub finansowym.

3. Wartość planowanych inwestycji jest co najmniej równa wartości rynkowej przydziału bezpłatnych uprawnień przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby ograniczenia bezpośrednio z tym związanych podwyżek cen. Wartość rynkowa stanowi średnią cenę uprawnień na wspólnej platformie aukcyjnej w poprzednim roku kalendarzowym. Maksymalnie 70 % odnośnych kosztów inwestycji można wesprzeć z wykorzystaniem przydziału bezpłatnych uprawnień, pod warunkiem że pozostałe koszty są pokrywane przez prywatne podmioty prawne.

4. Przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień jest odejmowany od liczby uprawnień, które dane państwo członkowskie mogłoby w przeciwnym razie sprzedać na aukcji. Całkowity przydział bezpłatnych uprawnień wynosi nie więcej niż 40 % uprawnień, które dane państwo członkowskie na mocy art. 10 ust. 2 lit. a) otrzymuje w latach 2021–2030 rozłożonych na takie równe roczne wolumenty.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie, zgodnie z art. 10d ust. 4, wykorzystuje uprawnienia rozdzielone zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b) w celu zapewnienia solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych w obrębie Unii, państwo to może, w drodze odstępstwa od ust. 4 niniejszego artykułu, wykorzystać do celów przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień całkowitą liczbę uprawnień stanowiącą maksymalnie 60 % uprawnień otrzymanych w latach 2021–2030 na podstawie art. 10 ust. 2 lit. a), z wykorzystaniem odpowiadającej liczby uprawnień rozdzielonych zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b).

Wszelkie uprawnienia nieprzydzielone na mocy niniejszego artykułu do roku 2020 mogą zostać przydzielone w latach 2021–2030 na inwestycje wybrane w drodze procedury przetargu konkurencyjnego, o której mowa w ust. 2, chyba że dane państwo członkowskie poinformuje Komisję najpóźniej w dniu 30 września 2019 r. o swoim zamiarze nieprzydzielania całości ani części tych uprawnień w latach 2021–2030 oraz o liczbie uprawnień, które zamiast tego mają zostać sprzedane na aukcji w 2020 roku. W przypadku gdy te uprawnienia zostaną przydzielone w latach 2021–2030, uwzględnia się odpowiadającą liczbę uprawnień do celów stosowania limitu 60 %, który ustalono w niniejszym ustępie akapit pierwszy.

6. Przydziałów dla operatorów dokonuje się po wykazaniu, że zrealizowano inwestycję wybraną zgodnie z zasadami procedury przetargu konkurencyjnego. W przypadku gdy inwestycja skutkuje dodatkową mocą wytwarzania energii elektrycznej, dany operator wykazuje także, że przed uruchomieniem tej dodatkowej mocy on lub inny powiązany z nim operator zlikwidował odpowiadającą liczbę bardziej wysokoemisyjnych mocy wytwarzania energii elektrycznej.

7. Państwa członkowskie wymagają od wytwórców energii elektrycznej i operatorów sieci będących beneficjentami, aby do 28 lutego każdego roku składali sprawozdania z realizacji ich inwestycji, w tym na temat bilansu przydziału bezpłatnych uprawnień oraz poniesionych wydatków inwestycyjnych, a także rodzajów wspieranych inwestycji. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania w tej sprawie, a Komisja podaje je do publicznej wiadomości.

(*) Decyzja Komisji 2014/746/UE z dnia 27 października 2014 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (Dz.U. L 308 z 29.10.2014, s.114).”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10d

Fundusz modernizacyjny

1. Na lata 2021–2030 zostaje ustanowiony fundusz mający na celu wspieranie inwestycji proponowanych przez państwa członkowskie będące beneficjentami – w tym finansowanie projektów inwestycyjnych na małą skalę – w celu modernizacji systemów energetycznych oraz poprawy efektywności energetycznej w państwach członkowskich, w których PKB na mieszkańca według cen rynkowych wyniosło w 2013 roku poniżej 60 % średniej unijnej (zwany dalej »funduszem modernizacyjnym«). Fundusz modernizacyjny jest finansowany ze sprzedaży uprawnień na aukcji, określonej w art. 10.

Wspierane inwestycje są spójne z celami niniejszej dyrektywy, a także z celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 oraz długoterminowymi celami określonymi w Porozumieniu paryskim. Z funduszu modernizacyjnego nie udziela się wsparcia obiektom wytwarzającym energię przy wykorzystaniu stałych paliw kopalnych, innym niż obiekty w ramach efektywnego i zrównoważonego systemu ciepłowniczego w państwach członkowskich, w których PKB na mieszkańca według cen rynkowych wyniosło w 2013 roku poniżej 30 % średniej unijnej, pod warunkiem że pewna liczba uprawnień o co najmniej równoważnej wartości jest wykorzystywana na inwestycje zgodnie z art. 10c; które nie przewidują stosowania stałych paliw kopalnych.

2. Co najmniej 70 % zasobów finansowych z funduszu modernizacyjnego jest wykorzystywanych do wspierania inwestycji w wytwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, w poprawę efektywności energetycznej (z wyjątkiem efektywności energetycznej wskutek wytwarzania energii przy wykorzystaniu stałych paliw kopalnych), w magazynowanie energii i modernizację sieci energetycznych, w tym w rurociągi należące do systemów ciepłowniczych, sieci przesyłu energii elektrycznej oraz zwiększenie połączeń międzysystemowych między państwami członkowskimi, a także do wspierania sprawiedliwych przemian w regionach uzależnionych od węgla w państwach członkowskich będących beneficjentami, tak aby ułatwić pracownikom zmianę miejsca zatrudnienia oraz zdobywanie nowych i specjalistycznych umiejętności, wspierać edukację, inicjatywy zatrudnieniowe i start-upy, utrzymując dialog z partnerami społecznymi. Kwalifikują się również inwestycje w efektywność energetyczną w sektorach transportu, budownictwa, rolnictwa i odpadów.

3. Za działanie funduszu modernizacyjnego odpowiadają państwa członkowskie będące beneficjentami. EBI zapewnia, aby uprawnienia były sprzedawane na aukcji zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w art. 10 ust. 4, i jest odpowiedzialny za zarządzanie dochodami. EBI przekazuje dochody państwom członkowskim na mocy decyzji o wypłacie podejmowanych przez Komisję, w przypadku gdy ta wypłata na inwestycje jest zgodna z ust. 2 niniejszego artykułu lub – jeżeli inwestycje nie są prowadzone w obszarach wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu – jest zgodna z zaleceniami komitetu inwestycyjnego. Komisja przyjmuje swoją decyzję w odpowiednim terminie. Przy rozdzielaniu dochodów między państwa członkowskie uwzględnia się udziały określone w załączniku IIb, zgodnie z ust. 6–12 niniejszego artykułu.

4. Każde dane państwo członkowskie może wykorzystać całkowity przydział bezpłatnych uprawnień przyznany na podstawie art. 10c ust. 4 lub jego część oraz liczbę uprawnień rozdzielonych w celu zapewnienia solidarności, wzrostu i połączeń międzysystemowych w Unii, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b) lub część tej liczby, zgodnie z art. 10d, w celu wsparcia inwestycji w ramach funduszu na rzecz modernizacji, zwiększając tym samym zasoby rozdzielone do danego państwa członkowskiego. Najpóźniej dnia 30 września 2019 r. dane państwo członkowskie poinformuje Komisję o odnośnych liczbach uprawnień, które zostaną wykorzystane na mocy art. 10 ust. 2 lit. b), art. 10c i art. 10d.

5. Niniejszym ustanawia się komitet inwestycyjny funduszu modernizacyjnego. W skład komitetu inwestycyjnego wchodzi: po jednym przedstawicielu każdego państwa członkowskiego będącego beneficjentem, przedstawiciele Komisji i EBI oraz trzech przedstawicieli wybieranych przez pozostałe państwa członkowskie na okres pięciu lat. Komitetowi przewodniczy przedstawiciel Komisji. Jeden przedstawiciel z każdego państwa członkowskiego, który nie jest członkiem komitetu inwestycyjnego, może uczestniczyć w posiedzeniach komitetu w charakterze obserwatora.

Komitet inwestycyjny działa w przejrzysty sposób. Skład komitetu inwestycyjnego oraz życiorysy i oświadczenia o braku konfliktu interesów członków są podawane do wiadomości publicznej i w razie konieczności aktualizowane.

6. Zanim państwo członkowskie będące beneficjentem podejmie decyzję o finansowaniu inwestycji ze swojego udziału w funduszu modernizacyjnego, musi przedstawić projekt inwestycji komitetowi inwestycyjnemu oraz EBI. W przypadku inwestycji, co do których EBI potwierdził, że dotyczą obszarów wymienionych w ust. 2, państwo członkowskie może przystąpić do finansowania projektu inwestycji ze swojego udziału.

W przypadku gdy inwestycja w modernizację systemów energetycznych, która zgodnie z propozycją ma być finansowana z funduszu modernizacyjnego, nie należy do obszarów wymienionych w ust. 2, komitet inwestycyjny ocenia techniczną i finansową opłacalność takiej inwestycji, w tym realizowaną przez nią redukcję emisji, i wydaje zalecenie odnośnie do finansowania tej inwestycji z funduszu modernizacyjnego. Komitet inwestycyjny zapewnia, by wszelkie inwestycje dotyczące sieci ciepłowniczych osiągnęły istotną poprawę efektywności energetycznej i przyczyniały się do redukcji emisji. Zalecenie to może obejmować sugestie dotyczące odpowiednich instrumentów finansowania. Maksymalnie 70 % odnośnych kosztów inwestycji, które nie należą do obszarów wymienionych w ust. 2, można wesprzeć z wykorzystaniem zasobów z funduszu modernizacyjnego, pod warunkiem że pozostałe koszty są pokrywane przez prywatne podmioty prawne.

7. Komitet inwestycyjny dokłada starań, aby przyjmować swoje zalecenia w drodze konsensusu. Jeśli komitet inwestycyjny nie jest w stanie zdecydować w drodze konsensusu w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego, podejmuje decyzję zwykłą większością głosów.

Jeżeli przedstawiciel EBI nie zatwierdzi finansowania inwestycji, zalecenie przyjmuje się wyłącznie większością dwóch trzecich głosów wszystkich członków. Przedstawiciel państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja ma miejsce, oraz przedstawiciel EBI nie są uprawnieni do głosowania w przedmiotowej sprawie. Niniejszy akapit nie ma zastosowania do projektów na małą skalę finansowanych z pożyczek udzielanych przez krajowe banki prorozwojowe lub z dotacji, przyczyniających się do realizacji krajowego programu służącego osiągnięciu określonych celów zgodnie z założeniami funduszu na rzecz modernizacji, pod warunkiem że w ramach programu wykorzystuje się nie więcej niż 10 % udziału państw członkowskich określonego w załączniku IIb.

8. Wszelkie działania lub zalecenia EBI lub komitetu inwestycyjnego przewidziane w ust. 6 i 7 są podejmowane lub wydawane w sposób terminowy i uzasadniane. Takie działania i zalecenia są podawane do wiadomości publicznej.

9. Państwo członkowskie będące beneficjentem jest odpowiedzialne za nadzór nad wdrażaniem w odniesieniu do wybranych projektów.

10. Państwa członkowskie będące beneficjentami składają Komisji coroczne sprawozdania dotyczące inwestycji finansowanych przez fundusz modernizacyjny. Sprawozdanie jest podawane do wiadomości publicznej i zawiera:

- a) informacje na temat inwestycji finansowanych przez poszczególne państwa członkowskie będące beneficjentami;
- b) ocenę wartości dodanej pod względem efektywności energetycznej lub modernizacji systemu energetycznego, osiągniętej dzięki inwestycji.

11. Komitet inwestycyjny przedstawia corocznie Komisji sprawozdanie na temat doświadczeń z oceny inwestycji. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja, uwzględniając ustalenia komitetu inwestycyjnego, dokonuje przeglądu obszarów, w których realizuje się projekty i o których mowa w ust. 2, a także przeglądu podstawy, na której komitet inwestycyjny opiera swoje zalecenia.

12. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące szczegółowych zasad działania funduszu modernizacyjnego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

17) w art. 11 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wykaz instalacji objętych niniejszą dyrektywą na okres pięciu lat rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2021 r. zostanie przedłożony najpóźniej dnia 30 września 2019 r., a wykazy na każdy kolejny okres pięciu lat będą przedkładane co pięć lat po tej dacie. Każdy wykaz zawiera informacje na temat działalności produkcyjnej, transferów ciepła i gazów, wytwarzania energii elektrycznej oraz emisji na poziomie podinstalacji w ciągu pięciu lat kalendarzowych poprzedzających jego przedłożenie. Bezplatne uprawnienia przydziela się jedynie instalacjom, co do których dostarczone zostały te informacje.”;

18) skreśla się art. 11a ust. 8 i 9;

19) skreśla się art. 11b ust. 7;

20) w art. 12 ust. 4 dodaje się następujące zdania:

„W przypadku likwidacji mocy wytwórczych na ich terytorium – z powodu dodatkowych środków krajowych – państwa członkowskie mogą anulować uprawnienia z całkowitej liczby uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, o której to liczbie mowa w art. 10 ust. 2, w maksymalnej liczbie odpowiadającej średniej zweryfikowanych emisji z danej instalacji w okresie pięciu lat przed likwidacją. Dane państwo członkowskie informuje Komisję o takim planowanym anulowaniu zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 4.”;

21) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Ważność uprawnień

Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. są ważne bezterminowo. Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. zawierają informację wskazującą, w jakim dziesięcioletnim okresie po dniu 1 stycznia 2021 r. zostały wydane, i są ważne w odniesieniu do emisji począwszy od pierwszego roku tego okresu.”;

22) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące szczegółowych ustaleń w sprawie monitorowania i raportowania emisji i, w stosownych przypadkach, związanych z rodzajami działań wymienionymi w załączniku I, w sprawie monitorowania i raportowania danych dotyczących tonokilometrów do celów wniosku na mocy art. 3e lub 3f, opierających się na zasadach monitorowania i raportowania określonych w załączniku IV i wymogach dotyczących monitorowania i raportowania określonych w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze określają także w wymogach dotyczących monitorowania i raportowania potencjał poszczególnych gazów cieplarnianych w zakresie powodowania globalnego efektu cieplarnianego.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

23) art. 15 ustępy trzeci, czwarty i piąty otrzymują brzmienie:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące weryfikacji raportów emisji w oparciu o zasady określone w załączniku V oraz w sprawie akredytacji audytorów i nadzoru nad nimi. Komisja może także przyjąć akty wykonawcze dotyczące weryfikacji sprawozdań składanych przez operatorów statków powietrznych na podstawie art. 14 ust. 3 i wniosków na mocy art. 3e i 3f, w tym dotyczące weryfikacji procedur stosowanych przez audytorów. Określa w nich warunki akredytacji i jej cofnięcia, wzajemnego uznawania i wzajemnej oceny jednostek akredytujących, stosownie do przypadku.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

24) art. 16 ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych zawierające szczegółowe zasady odnoszące się do procedur, o których mowa w niniejszym artykule. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

25) art. 19 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy przez określenie wszystkich niezbędnych wymogów dotyczących rejestru Unii na okres rozliczeniowy rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2013 r. i na kolejne okresy w formie standaryzowanych elektronicznych baz danych zawierających wspólne elementy danych umożliwiające śledzenie wydania, posiadania, przeniesienia oraz anulowania, w stosownym przypadku, uprawnień oraz w celu zapewnienia, odpowiednio, publicznego dostępu oraz poufności. Te akty delegowane obejmują również przepisy mające na celu wprowadzenie w życie zasad wzajemnego uznawania uprawnień w umowach w celu powiązania systemów handlu uprawnieniami do emisji.”;

26) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie czwarte otrzymuje brzmienie:

„Sprawozdanie sporządzane jest na podstawie kwestionariusza lub wzoru przyjętego przez Komisję w formie aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Co trzy lata w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, zwraca się szczególną uwagę również na równoważne środki przyjęte dla małych instalacji wyłączonych z EU ETS. Kwestia równoważnych środków przyjętych dla małych instalacji jest również uwzględniana w wymianie informacji, o której mowa w ust. 3.”;

27) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Zmiany do załączników

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany załączników do niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach, z wyjątkiem załączników I, IIa i IIb, w świetle sprawozdań przewidzianych w art. 21 i doświadczeń ze stosowania niniejszej dyrektywy. Załączniki IV i V mogą zostać zmienione w celu usprawnienia monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji.”;

28) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 22a

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie przedstawi opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

29) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 8 kwietnia 2018 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (*).

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1 i 8, art. 10b ust. 5, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1 i art. 28c wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeżeli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”;

30) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Począwszy od 2008 roku, państwa członkowskie mogą stosować handel uprawnieniami do emisji zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy do działań oraz do gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I, uwzględniając wszystkie stosowne kryteria, w szczególności skutki dla rynku wewnętrznego, potencjalne zakłócenia konkurencji, integralność środowiskową EU ETS oraz wiarygodność planowanego systemu monitorowania oraz raportowania, pod warunkiem że włączenie takich działań oraz gazów cieplarnianych zostanie zatwierdzone przez Komisję, zgodnie z aktami delegowanymi, do przyjęcia których Komisja jest uprawniona zgodnie z art. 23.”;

b) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23, w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy w tym zakresie.”;

31) w art. 24a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„1. W uzupełnieniu przepisów art. 24 dotyczących włączania, Komisja może przyjąć środki dotyczące wydawania uprawnień lub jednostek w związku z projektami zarządzanymi przez państwa członkowskie, które to projekty redukują emisje gazów cieplarnianych nieobjętych EU ETS.

Środki takie są spójne z aktami przyjętymi na podstawie dawnego art. 11b ust. 7 obowiązującego przed dniem 8 kwietnia 2018 r. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez określenie procedury, którą należy stosować.”;

b) skreśla się ust. 2;

32) skreśla się art. 25 ust. 2;

33) w art. 25a ust. 1 akapit pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„W przypadku gdy państwo trzecie przyjmuje środki mające na celu zmniejszenie wpływu lotów rozpoczynających się w tym państwie trzecim i kończących się w Unii na zmianę klimatu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z tym państwem trzecim i z państwami członkowskimi w ramach komitetu, o którym mowa w art. 22a ust. 1, rozważa dostępne rozwiązania zapewniające optymalną interakcję EU ETS i środków tego państwa.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany załącznika I do niniejszej dyrektywy, tak by przewidzieć, że loty rozpoczynające się w danym państwie trzecim zostaną wyłączone z działań lotniczych wymienionych w załączniku I, lub by przewidzieć jakiegokolwiek inne zmiany – oprócz zmian dotyczących zakresu stosowania – w działaniach lotniczych wymienionych w załączniku I wymaganych na mocy umowy zawartej zgodnie z art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.”;

34) art. 27 ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Każda taka instalacja pozostaje w EU ETS przez pozostałą część okresu, o którym mowa w art. 11 ust. 1, podczas którego została ponownie włączona do tego systemu.”;

35) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Opcjonalne wyłączenie instalacji emitujących poniżej 2 500 ton

1. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z EU ETS instalacje, w przypadku których raportowane do właściwego organu zainteresowanego państwa członkowskiego, emisje, z pominięciem emisji z biomasy, w każdym z trzech lat poprzedzających powiadomienie dokonane na podstawie lit. a) nie przekraczały 2 500 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, jeżeli dane państwo członkowskie:

- a) powiadomi Komisję o każdej takiej instalacji przed przedłożeniem wykazu instalacji zgodnie z art. 11 ust. 1, a najpóźniej w chwili przedstawienia tego wykazu Komisji;
- b) potwierdzi, że stosowane są uproszczone zasady monitorowania mające na celu ocenę, czy w jednym z tych lat kalendarzowych którakolwiek instalacja wyemitowała 2 500 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z pominięciem, emisji z biomasy;
- c) potwierdzi, że jeżeli którakolwiek instalacja w jednym z tych lat kalendarzowych wyemituje 2 500 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z pominięciem emisji z biomasy, instalacja ta zostanie ponownie włączona do EU ETS; oraz
- d) poda do wiadomości publicznej informacje, o których mowa w lit. a), b) i c).

2. W przypadku gdy instalacja zostanie ponownie włączona do EU ETS na podstawie ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, począwszy od roku ponownego włączenia będą przyznawane wszelkie uprawnienia przydzielone na podstawie art. 10a. Uprawnienia przydzielone dla tych instalacji są odliczane od liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji na mocy art. 10 ust. 2 przez państwo członkowskie, w którym instalacja się znajduje.

3. Państwa członkowskie mogą także wyłączyć z EU ETS jednostki rezerwowe lub zapasowe, które pracowały mniej niż 300 godzin rocznie w każdym z trzech lat poprzedzających powiadomienie dokonane na podstawie ust. 1 lit. a) na tych samych warunkach co warunki przedstawione w ust. 1 i 2.”;

36) art. 28c otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28c

Przepisy dotyczące monitorowania, raportowania i weryfikacji na potrzeby globalnego środka rynkowego

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23, aby uzupełnić niniejszą dyrektywę w zakresie prawidłowego monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji na potrzeby wdrożenia globalnego środka rynkowego ICAO na wszystkich trasach objętych tym środkiem. Te akty delegowane opierają się na stosownych instrumentach przyjętych przez ICAO, zapobiegają wszelkim zakłóceniom konkurencji i są spójne z zasadami zawartymi w aktach, o których mowa w art. 14 ust. 1, i zapewniają, aby złożone sprawozdania dotyczące emisji zostały zweryfikowane zgodnie z zasadami i kryteriami weryfikacji ustanowionymi w art. 15.”;

37) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Przegląd w świetle realizacji Porozumienia paryskiego oraz rozwoju rynków uprawnień do emisji w innych dużych gospodarkach

1. Niniejsza dyrektywa jest poddawana przeglądowi w świetle rozwoju sytuacji międzynarodowej i działań podejmowanych w celu realizacji długoterminowych celów Porozumienia paryskiego.

2. Środki wspierające pewne energochłonne sektory, które mogą być narażone na ucieczkę emisji i o których mowa w art. 10a i 10b, są również poddawane przeglądowi w świetle środków polityki klimatycznej w innych dużych gospodarkach. W tym kontekście Komisja rozważa również, czy należy bardziej zharmonizować środki związane z rekompensatą kosztów pośrednich.

3. Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach każdego globalnego przeglądu uzgodnionego w Porozumieniu paryskim, w szczególności w odniesieniu do potrzeby zastosowania dodatkowych unijnych polityk i środków w związku z niezbędną redukcją gazów cieplarnianych przez Unię i jej państwa członkowskie, w tym w odniesieniu do współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 9. Komisja może przedstawić wniosek Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w celu odpowiedniej zmiany niniejszej dyrektywy.

4. Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja przedstawia zaktualizowaną analizę wpływu emisji lotniczych innych niż CO₂ oraz, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy dotyczący najlepszych sposobów przeciwdziałania temu wpływowi.”;

38) w załączniku IIa do dyrektywy 2003/87/WE skreśla się pozycje dotyczące Belgii, Luksemburga, Szwecji i Włoch;

39) załącznik IIb do dyrektywy 2003/87/WE zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku I do niniejszej dyrektywy;

40) w załączniku IV do dyrektywy 2003/87/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany do decyzji (UE) 2015/1814

W art. 1 decyzji (UE) 2015/1814 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 5 akapit pierwszy dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od zdania pierwszego i drugiego, do dnia 31 grudnia 2023 r. wartości procentowe i 100 milionów uprawnień, o których mowa w niniejszych zdaniach, zostają podwojone.”;

2) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Poczynając od 2023 roku, uprawnienia znajdujące się w rezerwie i przekraczające całkowitą liczbę uprawnień sprzedanych na aukcji w ciągu poprzedniego roku tracą ważność, o ile podczas pierwszego przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 3 nie postanowiono inaczej.”.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 9 października 2019 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2018 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wypełnienia obowiązków związanych z upublicznianiem i składaniem sprawozdań określonych w art. 1 lit. f) pkt 14 niniejszej dyrektywy dotyczących w art. 10a ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Przepis przejściowy

Wypełniając zobowiązania określone w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy krajowe transponujące art. 10, art. 10a ust. 4–7, art. 10a ust. 8 akapity pierwszy i drugi, art. 10a ust. 12–18, art. 10c i art. 11a ust. 8 i 9 dyrektywy 2003/87/WE oraz załączników IIa i IIb do tej dyrektywy obowiązującej od dnia 19 marca 2018 r. nadal miały zastosowanie do dnia 31 grudnia 2020 r. Wykaz zawarty w załączniku do decyzji 2014/746/UE ma nadal zastosowanie do dnia 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 marca 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Załącznik IIb do dyrektywy 2003/87/WE otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK IIb

PODZIAŁ ŚRODKÓW Z FUNDUSZU NA RZECZ MODERNIZACJI DO DNIA 31 GRUDNIA 2030 R.

Udział funduszu na rzecz modernizacji

Bułgaria	5,84 %
Republika Czeska	15,59 %
Estonia	2,78 %
Chorwacja	3,14 %
Łotwa	1,44 %
Litwa	2,57 %
Węgry	7,12 %
Polska	43,41 %
Rumunia	11,98 %
Słowacja	6,13 %.”.

ZAŁĄCZNIK II

W części A załącznika IV do dyrektywy 2003/87/WE akapit pod czwartym nagłówkiem zatytułowanym „Monitorowanie emisji innych gazów cieplarnianych” otrzymuje brzmienie:

„Wykorzystywane są znormalizowane lub zatwierdzone metody, opracowane przez Komisję we współpracy ze wszystkimi odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami oraz przyjęte zgodnie z art. 14 ust. 1.”.
